

AUTOBAHN

De Neil LaBute

Un BĂRBAT și o FEMEIE într-o mașină – BĂRBATUL la volan, FEMEIA pe locul de lângă. După o vreme, ea vorbește

FEMEIA: Cu toții facem lucruri mizerabile, bănuiesc. Asta e. Toate chestiile asta mizerabile care până la urmă ne prind din urmă. Corect? Nu știu... e greu să nu simți asta uneori, sentimentul ăsta de, știi tu, regret. Mă rog, poate nu asta, nu regret adevărat, ca și cum am fi niște naziști sau așa ceva, ascunzându-ne în Noua Scoție și sperând că nu și-a dat nimeni seama că noi eram în filmul ăla de pe History Channel... dar înțelegi ce vreau să spun, nu? Sigur. Sunt sigură că și tu simți așa. Cred că așa sunt lucrurile în ziua de azi, toată țara trăiește acum cu o... mă rog, ce-o fi. O boală. Da, un sentiment bolnav în sinea ta, care zice “Hei, alo, ce se întâmplă? Am o durere aici care-mi spune că nu suntem buni de nimic”. Mă rog, poate că așa sunt eu mai dramatică, dar așa e. O voce mică, nemișcată. (Pauză) Am urmat cursuri de Actorie în școală, ți-am spus asta vreodată? O da. Eram chiar o micuță actriță... am avut rolul principal în câteva producții și chiar am și cântat un pic. Nu prea eram bună la dans – întotdeauna am crezut că e o artă dificilă, nu ești de acord? Dansul – dar eram cunoscută pentru ariile mele și puteam să vărs o lacrimă la indicație. Aproape literalmente la indicație. Așa i se spune în actorie... indicație. Când e rândul tău să faci ceva, și eu eram în stare, prin har sau doar prin exercițiu, să râd sau să plâng ca cei mai buni. Cei mai buni din Teddy Roosevelt Junior High, mă rog... Așa că, de-asta am făcut ce-am făcut mai înainte... am jucat un pic adineauri.

Merg în tăcere o perioadă. FEMEIA trage cu ochiul la BĂRBAT.

FEMEIA: Nu că aș crede că ce am făcut e oribil, adică, pe hârtie. Pe hârtie vezi că oamenii fac chestii de genul ăsta tot timpul... o fac și își continuă viețile destul de fericiți. E absolut adevărat. (Pauză) Este vorba de “noi”, nu? Și tu ai simțit la fel, știu că așa e, am vorbit despre asta și cred că a fost o decizie de bun simț din partea noastră. Aproape un sacrificiu, pe bune, dacă stai să te gândești, pentru că în primele luni părea că suntem toți fericiți. Așa m-am simțit eu, oricum. Ca și cum eram o familie și urma să fim așa pentru tot restul zilelor noastre. Exact cum poți vedea pe orice canal de televiziune. Ca în serialele alea de comedie de o jumătate de oră care sunt acum. Era exact așa. Dar nu știi niciodată, nu? Nu, pur și simplu nu știi ce se întâmplă în inima unei persoane, nu poți fi niciodată sigur. Adică, te uiți la ei, îi studiezi la ghișee, sau la micul dejun înainte să plece la școală dimineața, dar nu-ți poți da seama cu adevărat. (amintindu-și) Prima oară când ne-a zâmbit, în timpul vizitei la agenție, îți amintești? Știu că era bolnav, îi curgea nasul și toate astea, dar era ca pruncul Iisus strălucind la tine... așa mi-a părut mie. Ca și cum mă uitam direct în staul sau așa ceva... îi adusesem pachetul ăla mare de – bețișoare parfumate, cred – și uite-l, cum se uită la mine cu ochii ăia mari și albaștri și dându-mi să înțeleg că era începutul unei perioade glorioase. Așa am simțit eu. Acum, știu, știu că era mai mare de-atât, un bebeluș, dar zic cum m-am simțit. Asta a fost senzația pe care am receptat-o. Și oricum, nu există poze cu Iisus adolescent, așa că doar la asta mă pot raporta. Bebelușul. Mă rog, plus cele de la maturitate, desigur. Hristos matur. Dar era, nu-i așa? Era aproape

așa, ca însuși Copilul... era frumos. Da. (*Pauză*) Mă întreb dacă Hristos chiar avea ochi albaștri... știi, cum îl arată în emisiunile alea? Hmm.. Mă întreb.

Se uită la însoțitorul ei, apoi continuă. El privește în zare.

FEMEIA: Știu că e greu, știu asta. E totalmente greu și pot simți deja golul care apare în mine... în noi. Plus banii. Sunt absolut conștientă și de partea asta. Dar nu cred că aș mai fi putut suporta încă un telefon de la consilierul lui sau de la poliție, știi? Chiar nu cred că aș mai fi putut. Când oamenii încep să se uite la tine în magazin – și nu-mi pasă că e doar un non-stop sau nu – atunci e momentul să faci ceva. Să ieși în față și să faci ce crezi că trebuie ca să te simți bine și în siguranță și un bun cetățean. Nu crezi? Păi, eu cred. (*Pauză*) Plus, mașina asta nu-i făcută pentru curse, n-ai spus tu așa? Te-am auzit urlând la el ultima dată, și sunt de acord. Țasta nu-i un vehicul de performanță pe care un om să-l poată alerga în sus și-n jos pe autostradă de parcă ar fi pe una din chestiile alea din Germania. Cum se cheamă, cu asta, ăă, zi-i pe nume, știi tu... limită de viteză deschisă? (*se gândește*) “Autobahn”. Asta e, un autobahn. Mă rog, nu știu ce înseamnă asta, exact, cum s-ar zice în engleza normală, dar noi nu locuim lângă vreo d-asta, și nici n-are vârsta necesară să facă asta. Să ia mașina din garaj – adică, de ce să nu-i spunem pe nume, se cheamă furt, nu? Pur și simplu – și să se plimbe cu ea prin oraș. Nu-mi pasă că a văzut asta în vreun film sau că prietenii lui l-au pus, lucru de care nu mă îndoiesc – dar nu poate să facă asta. A avut multe ocazii să se oprească, i-am dat, mă rog... numai ocazii, iar el n-a putut să se oprească. Nu s-a putut opri din a-mi căuta în geantă sau din a ne spune în fel și chip sau din oricare din chestii, dacă o luăm așa, până la urmă. A putut? Nu... era pur și simplu prea mult. Prea, prea mult, și nu pentru asta am semnat când am devenit părinți adoptivi. Nu sunt o polițistă. Nu sunt Angie Dickinson cu o freză drăguță și un pistol în geantă. Sunt un adult care lucrează și n-am timp să fac asta. Să fiu mama cuiva. Nu, nu vreau să spun asta, am fost mama lui, sunt, dar el... știi ce e? Forță lucrurile. Ne-a forțat pe noi. A forțat limitele, și orice altceva de care se împiedica. Cine știe cum erau părinții lui biologici – am o idee, mersi foarte mult – dar era o persoană care ar fi forțat până n-ar mai fi rămas nici un fel de spațiu... în spațiu. Știu că pare greșit, să folosesc “spațiu” de două ori în aceeași propoziție, dar așa era. Știi ce vreau să spun. Nu-ți lăsa nici un pic de spațiu. Spațiu în care să te miști. (*Pauză*). Plus arma. Adică, Doamne! Să iei o armă la școală, chiar dacă e doar ca să te dai mare cu colegii tăi... până aici. Absolut până aici, asta e. Chiar și cei de la agenție ne-au spus asta. Nu știu dacă ai auzit-o, roșcata care era în biroul din spate, dar ea a zis că am făcut cel mai bun lucru. A zis – dacă-mi permiți să o interpretez din nou – “Voi doi ați făcut cel mai bun lucru în cazul ăsta. Clar cel mai bun lucru”. S-a uitat fix în ochii mei în timp ce ne scotea ultimul cec și a zis asta, așa că m-am simțit mult mai bine când am auzit-o. Adică, o simțeam, simțeam în inima mea, dar e întotdeauna mai bine dacă ți-l confirmă cineva. Instinctul. (*Pauză*) Și putem aduce oricând pe altcineva în căminul nostru, așa mi-au spus. Suntem la nivelul trei pe tabelul de permise, așa că avem deja voie s-o facem din nou, dacă asta vrem. Poate o fată de data asta... n-ar fi drăguț? Și poate mai de tânără. În felul ăsta, dacă e un pic mai tânără... îi putem face o impresie mai mare din prima și n-am mai ajunge într-un moment ca ăsta.

Se uită la el pentru confirmare, dar BĂRBATUL continuă să se uite prin parbriz.

FEMEIA: Și a mai zis, roșcata, că asta e complet tipic. Acuzațiile pe care le face. E o păcăleală obișnuită pe care o fac puștii de tipul ăsta când sunt aduși înapoi sau trebuie să fie plasați în alte medii... e destul de normal ca ei să spună că au fost abuzați în vreun fel. Sexual, sau ce vrei. Cred că e ceva bolnav și îmi pare foarte rău că a trebuit să treci prin asta, iubito, dar ea m-a asigurat că se întâmplă tot timpul și că 9 din 10 – de fapt a zis 8, 8 din zece, dar

și așa e un număr destul de mare – răsuflă. Renunță la acuzații, sau puștiul zice că nu s-a întâmplat cu adevărat sau așa ceva. Așa că, fără griji. Și știi că te cred, nu? Ai sprijinul meu complet și total... Adică, de ce ai pune vreodată un deget pe băiat? Un băiat tânăr pe care l-am luat ca pe fiul nostru, copilul nostru? Sunt conștientă că oamenii fac asta, nu sunt o gospodină naivă care se uită doar la telenovele și gătește friptură cu cartofi, eu nu sunt așa... Citesc ziarele și mă uit la știri și știu ce se întâmplă, sigur că se întâmplă, dar zău așa. Cum a putut să facă asta? Mă sperie, chiar mă sperie. Că a putut sta sub acoperișul nostru, mâncând cu tacâmurile noastre, și a adăpostit un suflet ca ăla. Nu știi niciodată, nu? Nu. Niciodată...

BĂRBATUL se uită la FEMEIE un moment – își întoarce privirea când ea se uită la el. Ea pune o mână reconfortantă pe genunchiul lui.

FEMEIA: Mă rog, nu contează... o să treacă și o să fim exact cum eram înainte. Bine și în regulă. Bine și în regulă, fiindcă asta suntem noi... oameni buni și în regulă care se bucură de un loc în comunitate. Am întins o mână către cineva, un tânăr care avea nevoie de noi, și nu mi-e rușine de asta. Nu simt altceva decât mândrie și vreau s-o fac din nou. Tu? Dragule? Nu simți că ar trebui s-o facem din nou și să facem cunoscut tuturor că băiatul ăsta a fost ca un blip pe radar, un fel de, un soi de măr stricat în coș, și că nu noi suntem problema? Eu așa simt. Exact așa mă face incidentul ăsta să mă simt și eu am fost mereu cea care sare la loc în șa și călărește. Știi că așa sunt. *(râde)* Am jucat chiar și Ioana d'Arc odată, da, într-o piesă la școală. La liceul de care-ți spuneam. E adevărat. Căram calul ăsta mare de papier-mache în jurul umerilor cu niște curele și aveam o armură de carton – chiar am pus-o pe mama să-mi taie părul mai scurt, așa de entuziasmată eram – și am spus povestea fetei ăleia din Franța care a devenit o eroină și o martiră pentru poporul ei. Am o poză pe undeva, un instantaneu făcut de unchiul meu... el îmi făcea mereu poze. Fratele mamei mele. *(Pauză)*. Oricum, asta trebuie să facem. Să ne urcăm din nou în șa și să călărim.

BĂRBATUL dă din cap fără să se uite. FEMEIA încasează asta și zâmbește, fericită că primește o reacție din partea lui.

FEMEIA: Așa te vreau... Îmi dau seama că țineai la el. Ai încercat să îi construiești o viață și i-ai dat lucruri. I-ai arătat cum funcționează totul, ca bărbat. Și în nici un fel nu te consider vinovat pentru chestia cu arma. Să cred că e vina ta că aveai pistolul ăla în casă – am vorbit despre asta deja. E un lucru foarte bun, poate o să ne protejeze într-o zi. Sunt de acord. Deci, nu. Cred că am fost amândoi... altruști și plini de grijă și am avut toate drepturile să facem ce am făcut. Niște timp într-o casă corecțională e exact ce are nevoie acum. De fapt, o cam cerea. Așa e. O cerea tare de tot și noi nici măcar n-am putut vedea semnele. Așa de mult l-am iubit. Ne plăcea să-l avem cu noi. *(râde)* Poate dacă n-ar fi cerut-o la 80 de mile la oră în Cabriolet-ul nostru, l-am fi putut auzi mai bine! Corect? Așa cred. *(Pauză)*. E ciudat că... am citit într-o revistă undeva, una din multele reviste pe care le am – știu, știu, prea multe – am văzut o schemă a vieții noastre, una din chestiile alea ca o plăcintă care împarte timpul în secțiuni, și zicea că noi ca popor petrecem 80% din viață în mașină. Da. În automobile. Nu e remarcabil? În propriile mașini, sau mașinile altora. Ale celor dragi, în majoritate. Hmm... poate asta făcea, nu crezi? Conducea ca un nebun prin oraș pentru că ne iubea prea mult... poate. *(rânjește)* Mă rog. A fost destul de interesant, oricum, când l-am citit. Articolul ăla...

Conduc în tăcere, amândoi uitându-se drept înainte.

FEMEIA: Și cel puțin nimic din astea nu ne-a atins. Corect? Adică, centrul a ceea ce suntem noi. Ce avem. Pentru asta sunt cel mai recunoscătoare. Că tu și eu... legătura noastră nu e pângărită de experiența asta. *(Se gândește)*

Oare folosesc bine cuvântul? “Pângărită”? Cred că da... rămânem neatinși de porcăria asta. Fără păcat, de fapt. Și asta, în sine, e o binecuvântare. Am o oarece senzație că am făcut ceva rău, genul ăsta de sentiment pe care l-am menționat mai devreme. Nu sunt sigură de ce. E “mizeria” de care am vorbit, dar sunt sigură că o să treacă. Sunt sigură. E o chestie care vine de la sine... femeia aia, cu părul roșu, și ea a zis asta. “Genul ăsta de lucruri vin de la sine”. Așa că e o mângâiere. Dar faptul că nu a mușcat din, știi tu – și îmi dau seama că tu crezi că exagerez cu cuvântul “dragoste”, știi asta, dar – sunt doar foarte fericită că nu s-a întâmplat așa.

Ea se apleacă spre el și îl atinge pe picior. I-l mângâie un pic. În fine, el se uită la ea, își pune mâna peste a ei, apoi o retrage. Se întoarce la a privi afară.

FEMEIA: Da, știu... Și eu te iubesc. Și eu, și eu. Cum zicea Shakespeare, “*I love thee*”. El sau unul ca el a scris asta, oricum. *I do love thee*. (Pauză) Nu știu, chiar nu știu... Sunt sigură că el o să fie... bine. Cel puțin peste noapte. A mai fost acolo, țină-l Dumnezeu. Cu siguranță știe obiceiurile locului... și mâine ne putem chema avocatul și să putem un punct la tot gunoiul ăsta într-o suflare. O suflare și un telefon de 40 de cenți... Într-adevăr, așa o să facem.

Studiază drumul în timp ce el potrivește oglinda. Liniște între ei.

FEMEIA: Poate că germanii au înțeles bine, până la urmă. Nu despre... Nu vreau să spun în toate privințele, nu, bineînțeles că nu. Clar nu sunt de acord cu, știi tu, politica lor... dar chestia cu mașinile, autobahn-urile alea, poate nu e o idee rea, de fapt. Poate așa ar trebui să fie... noi toți trecând în viteză unul pe lângă celălalt, prea rapizi ca să ne oprim, prea grăbiți ca să ne pese... pur și simplu băgând viteză, în micile noastre excursii, fără nici o senzație despre cât de periculoși sau neatenți suntem. Pentru că am fi în siguranță, nu? Sigur că am fi. În siguranță în bulele noastre de sticlă și oțel – presupun că e mai mult plastic acum, dar știi ce vreau să spun – am fi protejați acolo, în mașinile astea, cum ne mișcăm așa. Foarte protejați în timp ce deraiem într-una. Da. Și poate atunci n-am mai suferi așa mult. Sau n-am mai simți așa de adânc când am fi trădați sau părăsiți sau pierduți. Da. Da, asta ar putea fi soluția. Chiar soluția de care avem nevoie. (Pauză) Și când te gândești... că e acolo în Germania, de atâția ani... și n-am observat-o niciodată înainte de asta. Nu, n-am observat. Nici măcar o dată.

FEMEIA trage cu ochiul la BĂRBAT din nou, dar el continuă să se uite în noapte. Ea se întoarce la privitul drumului.